УДК 343.163

ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ ЯК ФУНКЦІЯ ПРОКУРАТУРИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ НІМЕЧЧИНИ

PROCEDURAL GUIDANCE OF PRELIMINARY INVESTIGATION AS A FUNCTION OF PUBLIC PROSECUTION IN THE CRIMINAL PROCEDURE OF GERMANY

Луцик В.В.,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики Львівського національного університету імені Івана Франка, науковий співробітник Західного регіонального наукового центру Національної академії правових наук України

У статті проведено аналіз правого статусу та повноважень прокурора у кримінальному судочинстві Федеративної республіки Німеччини на стадії досудового розслідування, досліджено способи здійснення прокурором функції процесуального керівництва.

Ключові слова: прокурор, процесуальне керівництво, повноваження прокурора, функції прокуратури.

В статье проведен анализ правового статуса и полномочий прокурора в уголовном судопроизводстве Федеративной республики Германии на стадии досудебного расследования, исследованы способы осуществления прокурором функции процессуального руководства.

Ключевые слова: прокурор, процессуальное руководство, полномочия прокурора, функции прокуратуры.

The article analyzes legal status and powers of the prosecutor in criminal proceedings of the Federal Republic of Germany on the stage of preliminary investigation; ways of implementation of the procedural guidance functions by the prosecutor are explored.

Key words: prosecutor, procedural guidance, the powers of the prosecutor, the functions of the public prosecution.

Постановка проблеми. Діяльність прокурора у кримінальному судочинстві Німеччини регулюється Кримінально-процесуальним кодексом ФРН від 01.02.1877 року[1] із наступними змінами та доповненнями, а також Законом «Про судовий устрій» (Gerichtsverfassungsgesetz (GVG)) ФРН [2, с. 5-63]. Якщо проаналізувати ці законодавчі акти, то можна зробити висновок, що у кримінальному судочинстві прокурор фактично виконує функцію процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Метою дослідження є спроба теоретичного осмислення повноважень та статусу прокурора у кримінальному процесі Німеччини із можливим екстраполюванням зарубіжного досвіду у кримінальний процес України.

Виклад основних положень. Перш ніж перейти до характеристики повноважень прокурора, зупинимось на системі прокуратури в Німеччині, яка складається з прокуратур земель, Генеральної прокуратури землі та Федеральної прокуратури. Фактично у системі прокуратури ФРН відсутня ланка, аналогічна нашим районним прокуратурам, однак це жодним чином не заважає прокурором здійснювати процесуальне керівництво на місцях, шляхом безпосереднього виїзду до відповідного поліційного відділку або виклику до себе офіцера поліції, який проводить дізнання.

Прокуратури створюються при судах землі, їх очолює керуючий прокурор землі [3, с. 65; 4, с. 69]. При Верховних судах землі також створюються прокуратури, які очолюють генеральні прокурори землі, їх компетенція визначається §142 GVG. При судах першої інстанції прокуратури не створюються, але можуть діяти філії земельних прокуратур без права юридичних осіб.

Кожен прокурор, діючи в межах своєї компетенції самостійно, завжди представляє свого керівника, а вищестояща прокуратура вправі приймати на себе обов'язки і передавати свої обов'язки нижчестоящій. У той же час в силу федеративного устрою Німеччини працівники федеральної прокуратури не можуть давати розпорядження працівникам прокуратур земель, тобто федеральна прокуратура є вищестоящою до прокуратури землі, керівник не може бути призначений федеральним керівництвом. Таким чином, відносини федеральної прокуратури та прокуратур земель будуються на засадах координації, а роль координуючого центру відіграє федеральна прокуратура [5, с. 161].

Як зазначають у науковій літературі, на прокуратуру у кримінальному процесі ФРН покладено три основні функції: вона є «господарем дізнання», підтримує державне обвинувачення на стадії провадження щодо віддання обвинуваченого до суду і на стадії судового розгляду, а також є органом, що здійснює виконання кримінальних покарань [6, с. 62]. В цій статті буде розглянута перша функція, яка є аналогом функції процесуального керівництва досудовим розслідуванням у кримінальному процесі України.

Прокурор керує розслідуванням і може проводити його сам в повному обсязі. Незважаючи на те, що в КПК ФРН прокуратурі відводиться провідна роль в розслідуванні, на практиці розслідування в більшій мірі здійснюється поліцією, а роль прокуратури зводиться до узагальнення результатів поліцейського розслідування. Особисто прокурори беруть участь лише у розслідуванні тяжких злочинів. На органи прокуратури покладається розслідування державних і політичних злочинів, а також злочинів, що вчиняються організованими злочинними угрупованнями [7, с. 53].

Прокурор є процесуально незалежним, але організаційно підпорядковується керівнику прокуратури. Всі прокурори підпорядковані міністру юстиції.

Керівний прокурор уособлюється з органом прокуратури. Підлеглі йому прокурори працюють цілком незалежно та самостійно, керуючись лише законом та власним переконанням. Керуючий прокурор має наступні права:

- давати вказівки підлеглим прокурорам;
- передавати справи від одного прокурора іншому;
- заміняти одного прокурора іншим.

В німецькому кримінально-процесуальному праві діє принцип: де немає публічного позивача, там немає і судді, без публічного обвинувачення немає кримінального процесу.

Тільки у прокуратури є право ініціювати кримінальний процес та підтримувати обвинувачення. Відповідно до §170 абз. 1 КПК ФРН, якщо в процесі проведення дізнання здобуто достатньо підстав для порушення публічного обвинувачення, то прокуратура пред'являє його шляхом подання обвинувального акту до відповідного суду. Прокуратура повинна відмовитись від обвинувачення, тільки виходячи з принципу доцільності.

Як випливає з цього, в кримінальному процесі Німеччини встановлений принцип монополії прокуратури порушувати кримінальне переслідування в усіх випадках ско-

єння злочину [8, с. 13]. Причому, КПК ФРН не встановлює термінів перевірки повідомлень про злочин і вирішення питання про початок кримінального переслідування. КПК ФРН наділяє прокуратуру повноваженнями досліджувати обставини справи на стадії попереднього розслідування для того, щоб зробити висновок про можливість постановлення обвинувального вироку для обвинуваченого в судовому засіданні, а також чи може бути пред'явлене обвинувачення, чи попереднє розслідування повинно бути припинено з підстав, зазначених в §152а-154а КПК ФРН. В цьому контексті варто погодитись з думкою, що в Німеччині єдиною формою досудового розслідування є прокурорське дізнання [9, с. 21].

Як тільки прокуратура на підставі заяви або іншим шляхом отримує відомості про підозру у вчиненні злочину, вона повинна для прийняття рішення про необхідність висунення публічного обвинувачення дослідити усі обставини справи. Дослідженню підлягають не тільки докази, які викривають особу у вчиненні злочину, але також і ті, що пом'якшують відповідальність [10, с. 45]. Також потрібно вжити заходів для отримання доказів, відносно яких існує небезпека їх втратити.

Для виконання цих завдань прокуратура уповноважена вимагати від усіх органів інформацію, а також самостійно проводити дізнання. Службові особи поліції зобов'язані виконувати доручення і завдання прокуратури, і в цьому випадку вони уповноважені вимагати інформацію від усіх інших органів.

Прокуратура повинна стежити за тим, щоб на кожній стадії судочинства дотримувалась кримінально-процесуальна форма. В зв'язку з цим в німецькій юридичній літературі прокуратуру називають «найбільш об'єктивним органом влади», а також «сторожем закону» [11, с. 23].

Відповідно до §161 КПК ФРН прокуратура може проводити дізнання по будь-якій категорії справ самостійно або за допомогою працівників поліції. На практиці прокуратура самостійно проводить дізнання у випадках скоєння тяжких насильницьких злочинів, а також під час розслідування господарських злочинів. В більшості ж випадків прокуратура надає можливість проводити дізнання поліції, залишаючи за собою загальне процесуальне керівництво розслідуванням.

Відповідно до ч. 2. § 161 КПК ФРН органи поліції зобов'язані виконувати доручення та завдання прокуратури. Дане повноваження може реалізовуватись двома способами. У першому випадку прокуратура звертається з дорученням до керівника відповідного органу поліції, який на власний розсуд визначає, який працівник поліції буде проводити дізнання. Крім того, прокурор може дати доручення провести дізнання безпосередньо конкретному поліцейському, однак в такому випадку виникає ризик звернутись до некомпетентного працівника, а також певним чином обмежується самостійність поліції.

Цікавим інститутом німецького кримінального-процесуального права є інститут «Ermittlungspersonen der Staatsanwaltschaft» (дослівний переклад терміну «Ermittlungspersonen der Staatsanwaltschaft» звучить, як прокурорські особи дізнання, однак враховуючи, що в українському законодавстві немає аналогів даного інституту, вважаємо, що найбільш повно зміст даного інституту буде розкривати термін «дізнавачі прокуратури», який і буде використовуватися в подальшому для означення «Ermittlungspersonen der Staatsanwaltschaft») – службових осіб поліції, які залучаються прокуратурою для проведення дізнання. Ці особи уповноважені на проведення в ході дізнання окремих процесуальних дій як від імені прокуратури, що надала доручення, так і від імені прокурора, що дав доручення на їх проведення. Саме за допомогою вказаного інституту прокурор може давати доручення конкретному поліцейському без залучення його керівництва. В зв'язку з цим Ermittlungspersonen, які хоча за своїм службовим становищем не є прокурорами, часто в літературі називають «знаряддям прокуратури» («Verlängerter Arm der Staatsanwaltschaft») [12, с. 311].

До осіб, яким має право давати доручення прокурор, в першу чергу, належать поліцейські, однак не всі, а лише ті, які мають звання від сержанта поліції і вище, працівники служби по боротьбі з наркотиками, митної служби по боротьбі з контрабандою та інші. Зазначені особи знаходяться у відносинах функціональної єдності з прокуратурою, це проявляється в тому, що їх процесуальні дії розцінюються як дії прокурора, який надав доручення. При цьому прокурор може давати доручення таким особам про проведення процесуальних дій, які б вони не могли здійснити при виконанні обов'язків поліцейського, зокрема під час проведення розслідування вбивств. Варто зауважити, що одночасне виконання функцій поліцейського та дізнавача прокуратури заборонено.

Однак під час розслідування кримінальних справ поліція не повинна чекати, поки її залучить прокуратура, оскільки відповідно до § 163 КПК ФРН органи поліції зобов'язані розслідувати злочини і вживати всіх заходів для встановлення істини у справі. Цей обов'язок виникає у поліції з моменту наявності обґрунтованої підозри у вчиненні злочину. Поліція починає здійснювати функцію кримінального переслідування з моменту виявлення ознак злочину, а в подальшому вона одночасно здійснює ще й превентивну функцію запобігання злочинам. Право прокуратури давати доручення поліції обмежено саме функцією кримінального переслідування.

Розглянемо, в яких випадках прокурор має право давати доручення поліції про проведення слідчих та процесуальних дій в якості «дізнавача прокуратури». Прокурор має право давати доручення про проведення наступних слідчих та процесуальних дій:

- розпорядження про виїмку. Відповідно до § 111е КПК ФРН розпорядження про виїмку вправі давати лише суд, а у невідкладних випадках також прокуратура. Якщо прокуратура видала розпорядження про виїмку, то протягом тижня вона повинна подати заяву про судове підтвердження розпорядження. Після пред'явлення особі обвинувачення виїмка може проводитись прокуратурою або «дізнавачами прокуратури», однак після її проведення впродовж трьох днів необхідно повідомити суддю із одночасним наданням йому предметів, вилучених в процесі виїмки;

- проведення обшуку. Розпорядження про обшуки видаються тільки суддями, а у невідкладних випадках прокуратурою і «дізнавачами прокуратури»;

- медичне освідування обвинуваченого. Відповідно до § 81а КПК ФРН розпорядження про медичне освідування обвинуваченого видається для встановлення фактів, які мають значення для розслідування справи. З цією метою лікарем проводиться відібрання зразків крові та інших речовин;

- розпорядження про виставлення контрольних постів. Якщо факти підтверджують вчинення злочину, передбаченого § 129а (організація терористичної організації), § 129b абз. 1 (організація злочинних та терористичних організацій закордоном), § 250 абз. 1 п. 1 (розбій з обтяжуючими обставинами) КК ФРН, то в такому випадку на вулицях, площах, інших публічних місцях можуть бути виставлені контрольні пости, якщо факти підтверджують підозру, що такі заходи можуть призвести до затримання підозрюваного або отримання доказів, які будуть сприяти розкриттю злочину. На контрольному пості кожний громадянин зобов'язаний пред'явити документи, що посвідчують особу і надати можливість за потреби провести його особистий обшук та обшук його речей. Розпорядження про виставлення контрольних постів видає суддя, а у невідкладних випадках прокуратура і «дізнавач прокуратури»;

- проведення «тралового розшуку». Якщо факти підтверджують вчинення злочину, передбаченого § 111 КК ФРН (публічний заклик до вчинення протиправних ді-

янь) або § 100a КК ФРН (шпигунська фальсифікація), то дані, отримані прикордонною поліцією, записуються і передаються органам кримінального переслідування. Розпорядження про організацію «тралового розшуку» приймається прокурором або «дізнавачем прокуратури» із наступним негайним повідомленням судді [13, с. 87];

- довготривале спостереження за підозрюваним. За наявності достатніх підстав вважати, що був вчинений тяжкий злочин, може бути прийняте розпорядження про здійснення безперервного стеження за підозрюваним. Цей захід проводиться в тому випадку, якщо розслідування обставин справи або встановлення місцезнаходження злочинця іншим способом видається утрудненим. Даний захід проводиться на підставі розпорядження прокуратури, а у невідкладних випадках «дізнавачем прокуратури».

Крім доручень, прокурор має право давати завдання поліцейським органам, виконуючи які, вони вже діють від власного імені, а не від імені прокурора, як при виконанні доручень.

Це, зокрема, вказівки щодо:

- затримання особи у випадку, якщо її застали на місці злочину або в результаті переслідування по гарячих слідах. Таке затримання допускається без дозволу судді;

- використання служби криміналістичної реєстрації. Прокурор має право дати доручення сфотографувати підозрюваного та зняти у нього відбитки пальців з метою встановлення або перевірки його особи (§ 81b КПК ФРН);

- застосування технічних засобів з метою встановлення номеру телефону, а також його місцезнаходження у конкретний період часу;

- встановлення особи затриманого. Відповідно до § 163b КПК ФРН підозрюваний може бути затриманий, якщо встановлення його особи іншим способом неможливе або може бути значно утруднено. В цьому випадку допускається проведення особистого обшуку підозрюваного та його речей, а також проведення криміналістичних заходів з метою встановлення особи підозрюваного;

- використання прихованих дізнавачів. Дані особи є оперативними працівниками, які працюють під прикриттям, та використовуються у випадках наявності достатніх підстав для підозри у вчиненні тяжкого злочину. Використання прихованих дізнавачів допускається лише з згоди прокурора.

Таким чином, прокурор здійснює керівництво розслідуванням, що проводиться органами поліції. Поліція сама визначає способи і об'єм розслідування, якщо про це немає конкретних вказівок прокуратури. При цьому діяльність поліції знаходиться під контролем прокуратури. У цьому аспекті прокуратура ФРН діє відповідно до п. 21 Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи від 06 жовтня 2000 р. «Про роль публічних обвинувачів в системі кримінальної юстиції» [14], згідно з якими прокурори повинні ретельно перевіряти законність поліцейських розслідувань, а також здійснювати постійний контроль над дотриманням поліцією прав людини.

Л.Р. Грицаєнко вважає, що на досудовому провадженні прокурор перевіряє наявність підстав для пред'явлення кримінального позову до суду, а отже, робить висновок автор, під час попереднього розслідування прокурор здійснює підготовку публічного обвинувачення, а в судовому розгляді – безпосередньо обвинувачення [15, с. 302]. З такою думкою можна погодитись лише частково, оскільки автор буквально тлумачить назву Глави 2 КПК ФРН «Підготовка публічного обвинувачення», яка не охоплює всі аспекти діяльності прокурора на досудовому слідстві. Крім того, не потрібно забувати, що навіть коли прокурор виконав всі дії по підготовці до публічного обвинувачення, він може відмовитись від підтримання обвинувачення і закрити провадження у справі або прийняти будь-яке інше рішення відповідно до §152a -154a КПК ФРН.

КПК ФРН передбачає можливість прокурора відмовитись від кримінального переслідування у справах про «нетяжкі» злочини та кримінальні проступки у випадку, коли прокуратура вважає це переслідування недоцільним. При цьому варто зазначити про досить широку поширеність випадків такої відмови, це зумовлено тим, що Кримінальний кодекс ФРН за ступенем тяжкості розрізняє кримінальні злочини та кримінальні проступки. Кримінальні злочини відповідно до §12 КК ФРН – це протиправні діяння, за вчинення яких передбачено мінімальне покарання у вигляді позбавлення волі на строк більше одного року, а кримінальні проступки – це протиправні діяння, за вчинення яких передбачено мінімальне покарання у вигляді позбавлення волі на менший строк або грошовий штраф [16, с. 32]. У більшості випадків відмова у порушенні кримінального провадження прокурором здійснюється саме щодо кримінальних проступків.

Висновок. Проведене дослідження окреслює певні аспекти діяльності прокурора на досудових стадіях кримінального процесу Німеччини, а окремі його положення можуть використовуватися у роботі із вдосконалення нового КПК України та Закону України «Про прокуратуру».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Strafprozeßordnung (StPO)// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/stpo/gesamt.pdf.
2. Закон «Про судовий устрій» (Gerichtsverfassungsgesetz (gvg)) ФРН // Законодавство про судовий устрій та статус суддів в Німеччині. – К., 2007. – 167 с.
3. Организация и деятельность органов прокуратуры зарубежных стран. Информационно – аналитический справочник/ под общ. науч. ред. проф. С.П. Щербы. – М.: Юрлитинформ, 2010. – 248 с.
4. Додонов В.Н. Прокуратуры зарбежных стран. – М.: Юрлитинформ, 2006. – 320 с.
5. Стойко Н. Г. Уголовный процесс западных государств и России: сравнительное теоретико-правовое исследование англо-американской и романо-германской правовых систем. Монография. — СПб.: Издательский Дом С.-Петерб. гос. ун-та, Издательство юридического факультета СПбГУ, 2006. – 264 с.
6. Бойльке В. Уголовно-процессуальное право ФРГ: Учебник, 6-е изд.,/ Вернер Бойльке; Пер. с нем. Я.М. Плошкиной; Под ред. Л.В. Майоровой. – Красноярск: РУМЦ ЮО, 2004. – 352 с.
7. Щерба С.П., Додонов В.Н. Полномочия прокуроров на досудебных стадиях в уголовном процессе Германии, Франции, Англии, Италии и Испании // Законность. – 2011. – № 6. – С. 53-57.
8. Щукин М. Д. Прокурор в уголовном процессе Германии : автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук. – М., 2004. – 26 с.
9. Чурикова А. Ю. Правовая модель деятельности прокурора в досудебном производстве : российский опыт и международная практика : автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук. – Саратов, 2010. – 29 с.
10. Самарын В.І. Крымінальны працэс Федэратыўнай Рэспублікі Германія: папярэдняе расследаванне і папярэдні разгляд справы судом // Юстыцыя Беларусі. – 2007. – № 9 (69). – С. 45-50.
11. Volk K. Grundkurs StPO (7.Auflage). – Munchen: Verlag C.H. Beck, 2010. – 397 s.
12. Eisenberg U. Beweisrecht der StPO: Spezialkommentar. – Munchen: Verlag C.H. Beck, 2008. – 973 s.
13. Joecks W. Studienkommentar StPO. – Munchen: Verlag C.H. Beck, 2011. – 859 s.
14. Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи від 06 жовтня 2000 р. «Про роль публічних обвинувачів в системі кримінальної юстиції»// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.coe.int/t/dghl/ cooperation/ccpe/reftexts/Rec(2000)19Ukraine.pdf.
15. Грицаєнко Л.Р. Прокурорська діяльність в Україні в світлі сучасного світового досвіду. – Вінниця: ДП «Державна картографічна фабрика», 2009. – 575 с.
16. Уголовное уложение (уголовный кодекс) ФРН: текст и научно-практический комментарий. – М.: Проспект, 2010. – 280 с.

РОЗДІЛ 8
КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ;
КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО **296**

Бабенко А.М. ГЕОГРАФІЯ ЗЛОЧИННОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ:
ЩО ОЧІКУЄ УКРАЇНУ ЧЕРЕЗ 10 РОКІВ? **296**

Бердиченко І.О. МАРКА АКЦИЗНОГО ЗБОРУ ЯК ПРЕДМЕТ ЗЛОЧИНУ,
ЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 199 КК УКРАЇНИ **300**

Брящей Р.І. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПРИРОДА ЗВІЛЬНЕННЯ
ВІД ПОКАРАННЯ ТА ЮРИДИЧНИЙ СКЛАД ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ **303**

Головійчук Л.Т. ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ – ПРАЦІВНИКА
МИТНИХ ОРГАНІВ **306**

Евдокимова Е.В. О КОНКУРЕНЦИИ СПЕЦИАЛЬНЫХ ПРАВИЛ НАЗНАЧЕНИЯ НАКАЗАНИЯ **309**

Климкін В.М. КРИМІНОЛОГІЧНА СИСТЕМА ЯК ОСНОВА ДОСЛІДЖЕННЯ
ЗАПОБІГАННЯ НАСИЛЬНИЦЬКІЙ ПЕНІТЕНЦІАРНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ:
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ **313**

Орловська Н.А. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ІНСТИТУТУ
ВИХОВАТЕЛЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ТА КРИМІНАЛЬНОМУ
ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ КОДЕКСАХ УКРАЇНИ **317**

Пашковська М.В. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ МІЛІЦІЇ
ТА ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ У ПРОФІЛАКТИЦІ ЗЛОЧИННОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ **320**

Политова А.С. МЕЖДУНАРОДНОЕ СОТРУДНИЧЕСТВО ГОСУДАРСТВ
В БОРЬБЕ С ТРАНСНАЦИОНАЛЬНОЙ ОРГАНИЗОВАННОЙ ПРЕСТУПНОСТЬЮ **324**

Сметаніна Н.В. ІНФОРМАЦІЙНА МОДЕЛЬ ЗЛОЧИННОСТІ В ПОСТРАДЯНСЬКІЙ КРИМІНОЛОГІЇ ... **327**

Стасенко В.І. ДО ПИТАННЯ ОСНОВНІ ДЕТЕРМІНАНТИ СУЧАСНОЇ ВУЛИЧНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ **331**

Чуб І.М. ЗМІСТ ПОНЯТТЯ «ВТРУЧАННЯ» У ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАЦІВНИКА
ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ АБО ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ **334**

Юрченко О.Ю. ПРОБЛЕМИ БЕЗПЕКИ ДІТЕЙ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ
ТА ІНТЕРНЕТІ (ВІКТИМОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ) **336**

РОЗДІЛ 9
КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА;
СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ **339**

Гідулянова Є.М. ЗАСТОСУВАННЯ ДО НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАХОДІВ
КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРИМУСУ **339**

Гловюк І.В. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ДОКАЗУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ
ПРОВАДЖЕННІ НА ПІДСТАВІ УГОД **343**

Заєць О.М. СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА ОСОБОЮ, РІЧЧЮ АБО МІСЦЕМ ПІД ЧАС
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ СТРАХУВАННЯ ... **346**

Крикливець Д.Є. ВТІЛЕННЯ ЗМАГАЛЬНОЇ МОДЕЛІ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА
У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ **349**

Курман О.В. СЛІДЧІ СИТУАЦІЇ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИННИХ ПОСЯГАНЬ НА ВІДОМОСТІ,
ЩО СТАНОВЛЯТЬ КОМЕРЦІЙНУ АБО БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ **354**

Литвин О.В. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПОРЯДКУ ВИЗНАННЯ СУДОМ НЕДОПУСТИМОСТІ
ДОКАЗІВ У СТАДІЇ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ **356**

Луцик В.В. ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ
ЯК ФУНКЦІЯ ПРОКУРАТУРИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ НІМЕЧЧИНИ **359**

Нагорний В.В. ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА ЗА УЧАСТЮ
ПРАВОСЛАВНИХ СЕКТАНТІВ У РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ В 1801-1855 РОКАХ
(НА ПРИКЛАДІ УКРАЇНСЬКИХ ГУБЕРНІЙ) **362**

Пунда О.О. ПРАВО НА ОСОБИСТУ НЕДОТОРКАННІСТЬ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
ВИКОРИСТАННЯ ПОЛІГРАФУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ **366**

Романцова С.В. ОСОБЕННОСТИ ДОПРОСА ДЕТЕЙ, ПОСТРАДАВШИХ
ОТ СЕКСУАЛЬНОГО НАСИЛИЯ: СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АНАЛИЗ **370**

РОЗДІЛ 10
СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА **374**

Яновська О.Г. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ВІДКРИТОСТІ
СУДОВОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ **374**

Державний вищий навчальний заклад
«Ужгородський національний університет»
Міністерства освіти і науки України

Електронне наукове видання
«Порівняльно-аналітичне право»

№ 3-1, 2013

Ужгородський національний університет
Ужгород 2013

ББК 72.96.67
УДК 001:34

Порівняльно-аналітичне право – електронне наукове фахове видання юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор: **Бисага Юрій Михайлович** – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Заст. гол. редактора: **Бєлов Дмитро Миколайович** – доктор юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Відповідальний секретар: **Рогач Олександр Янович** – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Члени редакційної колегії:

Фазикош Василь Георгійович – кандидат юридичних наук, професор, декан юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Ярема Василь Іванович – доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Семерак Олександр Созонович – кандидат юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лемак Василь Васильович – доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, завідувач кафедри теорії та історії держави і права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лазур Ярослав Володимирович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Сідак Микола Васильович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Бедь Віктор Васильович – доктор юридичних наук, професор, ректор Карпатського університету ім. А. Волошина

Федоренко Владислав Леонідович – доктор юридичних наук, професор, заступник начальника Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання – декан юридичного факультету Національної академії внутрішніх справ

Севрюков Олександр Павлович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального та конституційного права Люберецької філії Російського державного соціального університету (м. Люберці, Російська Федерація)

Видання «Порівняльно-аналітичне право» включено до переліку наукових фахових видань, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук з юридичних дисциплін.
Наказ Міністерства освіти і науки України № 463 від 25 квітня 2013 р.

Рекомендовано до опублікування Вченою радою ДВНЗ «Ужгородський національний університет», протокол № 8 від 29 серпня 2013 року.